

Protokoll fört vid diskussionsstämman i folkhögskolans stora sal
Lisdagen den 24 nov. 1914.

§1.

Som ordf. fungerade Knut Svensson.

§2.

Föregående mötes protokoll upplästes och justerades.

§3.

Till ordf. vid nästa diskussionsstämma utsågs Ivar Andersson.

§4.

Till sekreterare vid nästa diskussionsstämma utsågos Otto Svensson och Ernst Persson.

§5.

Till prägoframställare vid nästa diskussionsstämma utsågos Sven Nilsson och Karl Svensson.

§6.

Till sekreterare vid nästa kommunalstämma utsågos Knut Svensson och John Johansson.

§7.

Inledde Karl Fredriksson diskussion över följande ämne: Vilka fordringar bör man ställa på sin blivande maka?

Han yttrade, att vi, som unga män, vilka önska finna vår lycka, även böra tänka över på vad sätt vi skola finna den.

För att finna en duglig flicka bör man
nog taga hänsyn till, hurudant hem
man har att föra henne till, och om hon
är lämplig att sköta och styra om de sam-
ma. Vid många äktenskaps ingående tänka
nog de unga allt för litet på detta. I
städerna t.ex. varken kunna eller vilja
de unga fabriksflickorna lära sig det en
förständig husmoder bör kunna. Att gif-
ta sig med en, som endast kan koka
litet kaffe eller te och knappast stoppa en
strumpa, det ansåg han ej vara läms-
ligt. Lika farligt ansåg han det vara att
gifta sig med en modedocka, som endast
ville kläda och pryda sig och kanske önska-
de ombyte på hattar en gång i månaden.
Han yttrade, att det finnes en del personer,
som endast gifta sig för pengar och den
blivanden hustrun må sedan vara hur
full som helst, så anses det vara bättre
än att få en kunnig, snygg och tilltalan-
de flicka. Han sade, att om man skall
finna en duglig flicka, så bör man nog söka
i ett sådant hem, där det finnes ordning och
skick, och där döttrarna ha fått lära sig
att arbeta. Han tyckte, att en sådan flicka
visste vad det ville säga att taga emot
ett hem, och vad som borde göras i det
samma. Otto Svensson ansåg, att man
ej borde låta bli att gifta sig, även om
den flicka man ville ha ej kunde sköta
om ett hem: blott om de tycker om varandra.

så går det nog i dessa skolornas tid,
att hon kan öva upp sina talanger.

Gustaf Andersson trodde ej, att det var dug-
ligheten, som spelade den största rollen,
utan att de, som skola gifta sig, måste
älska varandra; och den man en gång
har blivit fäst vid, gifter man nog sig
med. Otto Iversson tyckte, att man bör
gifta sig med en flicka från landet
och ej taga en från staden. Men han
höll på, att det var kärleken, som är
det viktigaste. Kand. Odhner betonade
den verkliga kärlekens betydelse, men
den skulle ej vara blind utan samman-
arbeta med förståndet och viljan. Man
borde även tänka på att på en duglig husfru
samt överväga, om man passade för varand-
ra. Mannen å sin sida borde nog taga
saken mera på allvar och rannsaka sig
själv, samt vaka över sitt hjärta. Först
när man var viss på, att kärleken var
äkta, så skulle man våga erbjuda en
flicka sin hand. En flicka vore kanske,
om man då redan länge burit kun-
nens bild i sitt hjärta.

Rektor Bohlin ansåg, att man bör hand-
la efter vissa grundsatser, och tyckte, att för-
gåen talare framställt saken så bra, att han
bara ville understödja, vad han sagt.
Han ansåg, att kärleken bör vara prövad så länge,
att man kan vara övertygad om att det är verk-
lig kärlek. Han tyckte, att vad inledaren sagt

ju var bra, och ansåg att om man har några intressen, så bör hustrun hava desamma.

Han ansåg, att en hustru bör hava kunskaper om ett hems skötande. Att gifta sig med en modedocka ansåg han ej vara lämpligt för en lantbrukare. Gustaf Andersson ansåg, att man ej skall gifta sig för pengar, för då kan hustrun sedan hava det att säga, att hon räddade om allt. Han betonade, att man ej skall taga råd av föräldrarna utan sköta den saken själv. Ivar Andersson yttrade, att om man hade kärlek till varandra, så överväger det all rikedom, och att man ej skall gifta sig med en flicka, för att ägorna ligger intill varandra.

Han höll på, att kärleken var det viktigaste. Gustaf Andersson påpekade, att pengarna spelade en allt för stor roll vid äktenskapen ingående. Rektor Bolin framhöll, att en kvinna bör hava visso egenskaper för att hon skall kunna sköta sitt hätt såsom husmoder och vara ett mönster.

Härpå beslöts, att diskussionen skulle utgöra svar på frågan. Därpå höjdes ett hyllfärdigt leve för den tilltänkta maken, varpå en sång följde.

§ 8.

Nästa ämne inleddes av Iven Holmkrist och lydde: Är kråkan skadlig? Han trodde, att hon ej var skadlig, därför att hon har insikter på åkrarna. Men det är ju skottpengar på henne, så man kan ju skjuta den, om

man vill. Rektor Bolin påpekade, att man ej skulle inleda ett ämne så kort. Man kan ju hava vissa punkter uppsatta, ifall man ej kan komma ihåg vad man vill säga.

Folke Svensson ansåg, att kräkan var ett skadligt djur, för att när man har sät, så får man ofta se, hur kräkorna plöka upp säden på åkrarna. Gustaf Andersson tyckte att kräkan var ett skadligt djur, och framhöll, om hon ej vore det, så skulle man ej betala skottpengar till den, som dödade henne. Ivar Andersson sade, att kräkan var det värsta skadedjur, som fanns i Sverige, och att hon läger många småfåglars ungar.

Otto Svensson trodde, att hon ej var så skadlig och att hon ej borde helt fördömas. Agronom Sterner påstod, att kräkan ej var skadlig utan gjorde nytta genom att äta maskar och larver från träden. Han tyckte, att kaminerna göra mera skada, än vad kräkorna göra.

Otto Svensson höll på, att under större delen av året syntes ej några kräkor till, och att de ej gjorde så stor skada för lantmannen.

Rektor Bolin gick å viss sida med på Otto Svenssons yttrande. Att Ivar Andersson hade sett kräkor i tusental på åkrarna, det trodde han ej. Han sade, att där det finnes så många kräkor, där är det nog slut med sparvarna. Rudolf Hakanson tyckte, att kräkan gör ju mera skada

än nytta, och därför borde hon utrotas.
Agronom Ivar ansåg, att om kråkan före-
komma i stor mängd, kunna de göra skada,
men om de förekomma i lagom mängd,
så äro de ej så skadliga. Men de äro riktiga
busar mot alla andra småfåglar, men
den skada de göra är ju ej så stor, som vad
kajorna göra. Men de kunna göra nytta
med att hjälpa sundhetspolisen med att
plocka upp en del avskräde, som finnes
utefter vägarne. Och de göra dessutom nytta
med att laga kamrungen. Ivar Andersson
framhöll, att kråkorna göra skada, där de
finnas i stora mängder, samt de äro de
fulaste djur, som finnas samt utmärker sig
för sin stora oronlighet. Gustaf Andersson trodde,
att kråkan var en stor jägare, han hade en
gång sett en kråka hacka ut ögonen på en
igelkott. Tontus Persson tyckte, att kråkan
är skadlig, man kan få se huru de,
när bären äro mogna, sitta i träden och
plocka av dem, de plockar även upp säden
när man har sät. Ernst Persson: Kråkan
är ett skadligt djur, det trodde han. Kråkorna
foga nästan en hel kull gäsungar för honom
en gång, och om hon är till nytta i
städerna det visste han ej. Per Jönsson
sade, att man ej kunde räkna henne bland
nyttiga djur, därför att hon tager en
del maskar, utan han räknade henne
till ett skadligt djur. Karl Fredriksson tyckte,
att hon var skadlig; att en stadsbe

hade tagit fel på kräkan och göken
det kunde han ej tro.

Rudolf Flåkanson tyckte, att det är stor
skillnad mellan kräkan och skatan i fråga
om att göra skada.

Gustaf Andersson yrkade på, att ett uttalande
skulle göras för att kräkan i övervägande
grad är ett skadedjur.

Agronom Sterner yrkade, att man skulle ut-
tala sig för att om kräkan förekom i
mindre mängd, så är hon ej skadlig.

Hand. Odhner tyckte, att man ej borde
helt och hållet utrota kräkan, utan in-
stämde med Agronom Sterner.

§ 9.

Härpå framställdes proposition på de
olika yrkandena, varvid Gustaf Anderssons
blev med övervägande ja besvarat.

§ 10.

Rektor Bolin yrkade, att protokollet skulle
justeras nästa sammanträde, vilket
även beslöts.

Som ovan enligt uppsdrag,
Viktor Johansson,
Skruterare.

Justeras.

Ivar Andersson
ordförande

Folke Lewné.

Per Jönsson